

Milá Dadka.

Dovoľ mi touto cestou pozdraviť Teba, ako aj Tvojho milého manžela.

Musím vysloviť slová chvály na Vašu stránku, ktorá mne, ako aj mnohým iným, ponúka možnosť stráviť krásne chvíle pri jej prezeraní.

Som milo prekvapená množstvom krásnych a pestrých nápadov pri jej zostavovaní. Rozrastáte sa do šírky, výšky, ale aj do kvality jej obsahu.

Som Vám vďačná za vzácne informácie, ktoré rozširujú aj môj uhol pohľadu.

Hoci nemám veľa spoločného s rybárčením, zaujali ma krásne spracované videoklipy ako aj fotky, najmä tých najmenších zanietencov.

Show Dance a jeho nový dizajn ma očaril a s prekvapením som zistila, že otvorenými ústami obdivujem našu mládež, ako sa za tak krátky čas, čo u nás táto skupina pôsobí, vypracovali na takú vysokú úroveň. Tak veru, "klobúk dole"!!!

Vraj Váš milý kameraman - ten nie je

len milý, ale aj veľmi šikovný a profesionálny, ako aj jeho pani manželka. Jeho zbierka klipov je krásna,

ale pošepkám Ti, jedna je medzi nimi aj tak najkrajšia, a to je tá Vaša.

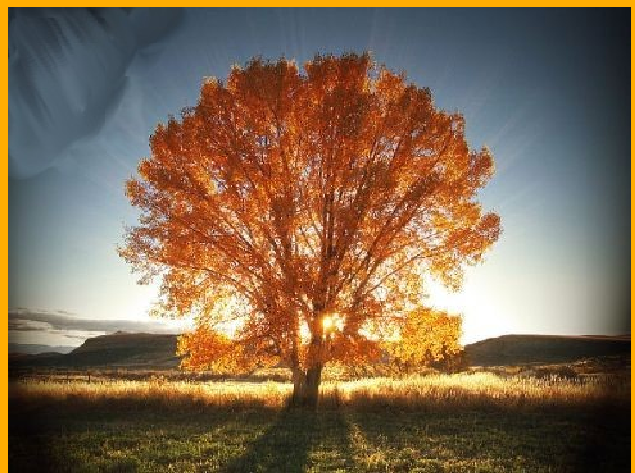
Zo svadobných oznámení, na mieru a vlastný vkus ručne zhotovených by som si hneď objednala, keby sa nešiel ženích, ktorý by si ma chcel aj zobrať.

Jááááj a čo ma vééééľmi prekvapilo, je **"Dadka világa"**. Môžem nazrieť do sveta, ktorý je vzácny nielen Tebe, ale zanietil už iste aj mnohých z nás.

Vďaka Tebe som mala možnosť stráviť nespočetné krásne a veselé chvíle pri počúvaní rádia Laza, ktoré mám zapnuté akonáhle zapnem počítač.

Neskutočné, ale neobsedím na stoličke pri počúvaní ich hudby. Je to pre človeka - domaseda - jediná možnosť, aby si v intimité vlastnej izby poriadne

vyhodil z kopýtka. No a o Boriszovi nehovoriac. Akonáhle začne púšťať tie svoje krv rozburujúce skladby a komentovať "četujúcu" mládež, dvíha sa mi v tele masívna vlna radosti a šťastia a stávam sa hyperaktívnou, čo mi dodá toľko energie, až to badať aj na výkone v

mojej práci. Mladnem s vami. Ďakujem Ti, že si mi predstavila toto jedinečné rádio.

Kassai Csillu už trochu poznám aj ja. Ešte nie osobne, len cez jej vzácnu knihu a články, ktoré má uverejnené na Virtus -i. Oblasť, ktorej sa venuje ma tiež oslovuje a súhlasím s jej tvrdeniami a filozofiou, ktorú opisuje. **Keby sa každý človek rozhodol venovať sa sám sebe, mať sa rád a rozširovať okolo seba vibrácie lásky, nielen slovami ale aj skutkami - bolo by z nás jedno veľké, šťastné, a milujúce ľudstvo, ktoré je jediným na tejto planéte zvanej Zem. Každý človek by bol žiariacim slnkom svojho vlastného života.**

No a trochu máme možnosť nahliadnuť aj do Tvojej zlatej dušičky cez príspevky a uverejnené články na spomínanej stránke internetových novín Virtus.hu. Gratulujem Ti k nemalému úspechu. Len pokračuj, píš, píš, básni, aby sme mali kam načrieť pre radosť a potešenie. Si studničkou lásky...

Prečítala som si aj Tvoj posledný článok a hneď som dostala chuť Ti

napísať pár riadkov o tom, čo to vo mne vzbudilo.

Súhlasím s Tebou, ako aj s mnohými ľuďmi sveta, ktorí sú pobúrení výrobkami, ktoré zaplavili naše obchody. Sú ako škodlivé vírusy, ktoré sa šíria nielen v počítačovom svete, ale aj v tom našom, "reálnom".

Obdivujem východnú kultúru, klaniam sa pred ich filozofiou, pred umením a ich všestranným bohatstvom. Ale neviem pochopiť, prečo tento tisícročia budovaný imidž sa dnes rúca pod ťarchou braku a nepodarkov, často aj život ohrozujúcich výrobkov. Kde sa podeli naše vysoko kvalitné a pohodlné výrobky??? Niekedy sme si trochu aj zahundrali na topánky, ktoré nám zodrali pätu dokrvava, ale boli nezničiteľné a vhodné do sucha aj do dažďa. Ako dobre sa nosilo nami vyrobené šatstvo, ako sme si bezpečne vystrelili nad hlavu daždníky vo fujavici či letnej búrke a víchrici. Dnes sa nám to

už isto nepodarí. Celý svet sa dusí v umelinách a od pachu látky sa nám aj hlava zatočí. Kade ideme, tade sú len čínske obchody. A na nás ide z toho iba zloba.

Nechodím často do nášho mestečka, ale padla mi do oka pekná stavba neďaleko námestia. Dívala som sa na ňu so záujmom, čo v nej asi bude.

Myslela som si, že sa tam pre nás chystá nejaké kľudné miesto na posedenie, že elegantný balkón s kvetmi nám umožní krásny výhľad na námestie. Dokončovacie práce sa zrýchlili a o pár dní som zistila, že tam budú nejaké predajne. Chcela som vstúpiť, ale bolo tam dosť veľa ľudí a tak som len nastrčila hlavu a uvidela za pultom majiteľku. Cúvla

s nechutťou a zahundrala polohlasne pre seba: zase o jeden čínsky obchod navyše !!! A veru, ešte som do neho dodnes nevstúpila, darmo sa

na mňa cez okná balkóna usmievajú vábivé pohľady zaodetých figurín.

Ďakujem, nemám záujem... Len jedno ma však trápi - kde si mám dnes kúpiť odev či obuv, ktorý by sa pohodlne nosil. Mám si asi dať na to sama sebe odpoveď?! Už nikde...**A je mi z toho smutno, do plaču.**

Škoda, že dnes svetu vládnu moc a peniaze. Ale kde sme my???? O tom Ti napíšem nabudúce...

Ahoj, zdraví Ťa Aki-Lav

Moja Aki - Lav:))))

Tvoj rozsiahly e-mail ma nesmierne potešil, dotkol sa môjho srdca, pozdvihol ma k slastným výšinám a ukolísal ma na neidentifikovateľnej periférnej dráhe lásky.

Som šťastná, že „nám“ zostávaš verná a „našu“ snahu opätuješ krásnymi slovami chvály.

Áno, všetka tá krása, ktorú si opisala zapadá do môjho sveta. **Dotkla som sa hviezd a na zlomok sekundy som spočinula v najkrajšej prítomnosti ľudského bytia, vďaka ktorej si raz poviem: „Prežila som skutočné duševné šťastie.“**

Už nebojujem Aki, iba **splyvám so životom** a to je vlastne to najkrajšie čo sa mi mohlo stať.

Po večeroch zaspávam kludná, **ak má moja duša pery tak sa určite usmieva.** Ak má na dôvažok aj uši...tak sa usmieva od ucha k uchu :))))))

A tým som tuším „povedala“ všetko.

Kde sme my??? Skutočne ma zaujíma pohľad z Tvojej úžasnej perspektívy.

Moc a peniaze sú pominuteľné, dodávajú akurát tak sociálnu istotu, ale oberajú o slobodu. **Ja každému doprajem a nikomu nezavidím, vymanilo ma to z túžby uspieť a vyhovieť iným.**

Nieko mi raz povedal, že **nie je umením podriaadiť svoj život**

nárokom samotného bytia, umením je žiť v chaotickom kolobehu vypracovaných systémov, ktorý ja osobne titulujem vždy podľa aktuálnej nálady. Život, osud, či bláznivá hra Boha...je to niečo silne egocentrické a **núti ma to každé ráno vstať z postele a žiť do večera. Každý Boží deň sa učím niečo nové. Učím sa vážiť si tých, čo ma podrazili, ďakovať tým, ktorí pri mne stoja. Učím sa milovať a zabúdať. Učím sa plakať z duše a rozdávať úsmevy. Učím sa veriť, prosiť...sklamať sa.**

Sú chvíle keď sa pozriem von oknom a poviem si: **„Hlúpe dievča, mohla si mať svet vo vrecku, mohli si ťa vážiť, doceniť, aká sakramentská škoda ťa tu!“**

Nevadí Aki :) je to môj vlastný boj, ironická osudná výzva...život sa vzbúril a ja som jeho dôsledkom. Aj tak sa dá... :))) Vždy ma dobehne to, čo má a väčšinou na čas s 0 percentným navýšením, bez nároku na lamentsy.

Hehehehe sranda...už si 11 – tá v poradí, ktorá mala mylné predstavy o vyrastajúcej novostavbe na námestí. Figú...zrejme sme viacerí :))) no nič :)).

Aki... :)))) hehhhhheehe :))). Ja viem... :))

Dadka

